

— Usmili se me, Gospod! — jekne glas kakor preplašena misel, ki jo je temna senca odvrnila od ravne poti.

Med tem so se Moratičevi prsti igrali s pšenično slamo in so kar tako mimogrede napletli troš pramene kite, ki jih je desnica ovijala in prepletala okrog levice, da je ta od zapestja dalje mahoma tičala v lični, svetlorumeni copatki. En par in še en par in še tretji par: za Franceta, najstarejšega sina, prvi par; za Joška, drugega sina, drugi par; za Metko, hčerko edinko, tretji par. In tudi ti trije pari copatk? Tudi te je napletla ljubezen izza pozlačenih vratc! Cop — cop — cop: tihi, zadušeni koraki otrok — tudi ti naj slavo pojó ljubezni, ki je rodila pšenično slamo!

(Dalje prih.)

PETER ROMAR:

Samum.

Samum (naglasí zadnji zlog!) je vroč (do 56° C) in suh pustinjski veter, ki se pojavi tu pa tam v Alžiriji, Siriji, Arabiji in Zapadni Indiji. V brezmejnih pustah imenovanih pokrajin dvigne ogromne množine peska in prahu in traja včasih tudi do sedem dni. Najbolj pogost je od meseca maja do septembra, po solnčnem zahodu. Gorjé takrat karavanam v prostrani puščavi, če ne morejo pravočasno priti na varno!

Neki raziskovalec Sahare mi je popisal ta vremenski pojav v milejši obliki takole:

Bilo je ob dvanajstih, o poldnevu, ki je mogoč samo poleti pod brezoblačnim nebom Arabije, v izsušeni pusti, ko so pričeli nenadoma pihati od juga vroči vetrovi; ozračje pa je postajalo vedno bolj žgoče in soparno. Strahoma sem vprašal svojega tovariša, kaj to pomeni, toda ni mi vedel dati odgovora. Ozrla sva se po našem vodniku Salimu, da bi ga vprašala; ta je pa imel obraz že skrit v svojem belem plašču, sedel je sključeno na hrbtu svoje kamele in nam ni odgovoril. Njegova sodruga, dva šeraratbeduina, sta storila isto in nista spregovorila besede. Končno, ko sva morala vprašanje ponoviti, je pokazal Salim na majhen, črn šotor, ki je stal nedaleč pred nami, in je rekel: »Če pridemo tja, smo rešeni!« Dostavil je še: »Pazita, da se vama dromedarja ne ustavita in ne vležeta na tla.« Nato je pošteno oplazil z bičem svoje živinče in molčal...

Gledali smo prestrašeni proti šotoru; oddaljen je bil le kakih dve sto korakov. Veterni sunki so bili vedno bolj močni in vroči in le z največjo težavo smo priganjali naše živali naprej. Obzorje se je popolnoma potemnilo, žarelo je v vijoličasti barvi in se nam je zdelo, kakor bi ga zagrinjale težke zavese; istočasno nam je pa plulo nasproti dušljivo, nevzdržno vzdušje kakor iz velikanske peči. Naše živali so se pričele vrteti v kolobarjih in

zglobiti kolena; hotele so se vleči na tla. Šamum je bil tu. Midva sva seveda sledila zgledu Arabcev, si zastrla obraza in le s krepkimi udarci, sunki in glasnim priganjanjem sva prisilila živali, da so korakale proti šotoru — edinemu zavetišču v brezmejni pusti.

Bilo je temno kakor v vihar ni noči in vročina takò žgoča, da sva mislila, da se je pod nami odprlo žrelo ognjenika. Baš o pravem času smo dospeli do šotor a in v trenutku, ko je pripihal najmočnejši val strupenega vetra, smo že ležali pod streho, zleknjeni na tleh z zavitim i glavami, misleč da se bomo skoro zadušili; naše živali so pa popadale kakor mrtve po pesku in z iztegnjenimi vratovi čakale, da se poleže orkan.

Ob našem prihodu ni bilo razen stare Beduinke nikogar v šotoru. Ko je videla, kako je pet krepkih mož planilo brez pozdrava v njeno zavetišče, je pričela glasno zabavljati, imenovala nas je morilce, roparje in kaj vem še vse. Naš vodnik pa jo je prav hitro potolažil. »Prijetelji!« je zaklical in se brez druge besede vrgel na tla. Vsi smo sledili njegovemu zgledu in storili isto.

Približno deset minut smo nepremično ležali; obkrožala nas je neznosna, pekoča vročina kakor bi ležale nad nami velike množine razbeljenega železa. Ko so pričele v mirnem vetru nalahno frfotati stene šotor a, smo spoznali, da je najhuje prestano. Vstali smo, napol mrtvi od onemoglosti, in vzeli odevke raz obraze. Moji tovariši so bili ble di in prepadeni, bolj podobni mrličem kakor živim ljudem, jaz skoro gotovo tudi.

Stopil sem iz šotor a in pogledal po živini. Kamele so ležale kakor mrtve na tleh. Temno je bilo kakor v rogu; toda mrak ni trajal dolgo. Kmalu je zopet posijalo solnce. Dokler je trajal samum, je bilo ozračje brez peska in prahu, tako da si nisem mogel tolmačiti, kako je mogla nastati tako strašna tema.

ŠIMEN RAZPOTNIK:

Kraljična v vodnjaku.

(Čarobna pravljica.)

(Konec.)

Globoko v vodnjaku pa je čakala bela žena na otroka. Sedem noči je pošiljala svoje tri zlate ribice v Majine sanje. Prosile so jo: »Pridi, Maja, vrni se, vrni! Vila se joče po tebi!« Slehern o noč so prosile pristrčneje in obljubljale otroku zlato, bisere in druge dragocene reči. V osmi noči pa so ji zagrozile z zlo kaznijo.

Maja se ni dala preprositi in tudi grožnje se ni ustrašila. Samo izogibala se je vodnjaka, ker se ga je bala. Tudi njena mamica je hodila po vodo rajši v drug studenec v vasi.

Toda vila je izpolnila obljubljeno grožnjo. Strašno se je maščevala. Iz majhne črne škatl ice, ki jo je stražila dan in noč stara kra stača v najtemnejšem kotu grada, je natresla črnega prahu v vodo: in prišlo je gorje. Prvi dan je zbolelo in poginilo v vasi sto ovac, nato sto krav in tretji dan sto konj. Grozen strah je prevzel prebivalce. Četr ti dan so pomrle vse kokoši, nato gosi in race.

Nočni čuvaj pa je videl o polnoči, kako so se dvignile iz vodnjaka tri plapolajoče lučke, videl je tri ognjene ribice, kako so pla-